

Arrest

nr. 128 857 van 5 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 september 2010 en heeft zich op 5 augustus 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 maart 2014.

1.3. Op 31 maart 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een ongehuwd Koptisch orthodox christen te zijn. U bent geboren in Port Said en u hebt er gewoond tot het vertrek uit uw land.

In 2007 hebt u aan de Qanat al-Suez Universiteit het diploma van Bachelor in Management behaald. Daarna hebt u twee jaar bij de koerierdienst DHL gewerkt. Op 23 september 2010 bent u met een studentervisum naar België gereisd en hebt u de studie Transport en Logistiek aangevat aan de Universiteit van Antwerpen. Op 5 augustus 2013 dient u een asielaanvraag in. U verklaart dat christenen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd. Sinds uw kindertijd kreeg u beledigingen te horen.

Na de revolutie van 25 januari 2011 werd uw nicht ontvoerd. Na ongeveer een maand werd ze vrijgelaten. U denkt dat haar familie losgeld heeft betaald.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, paspoort en een geboortecertificaat neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat christenen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd. U kreeg als christen sinds uw kindertijd beledigingen te horen. Men verweet u bijvoorbeeld dat u als christen naar de hel zou gaan. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u louter verbaal werd lastiggevallen en dat niemand u ooit fysiek heeft aangevallen. Deze feiten lopen echter niet op tot wat onder systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt verstaan. Daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig zijn van aard of zo vaak voorkomen dat ze een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (artikel 48/3 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet). Verbaal beledigd worden omdat u christen bent, is geen ernstige schending van de grondrechten van de mens (CGVS, p. 6).

Voorts haalt u aan dat christenen ook op het vlak van werk worden gediscrimineerd, maar blijkt u zelf geen dergelijke discriminatie te hebben meegemaakt. Hieruit kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 6).

Verder verklaart u dat uw nicht na de revolutie van 25 januari 2011 werd ontvoerd en dat ze na een maand werd vrijgelaten. U stelt dat ze werd ontvoerd voor losgeld, maar dit blijkt vooreerst een loutere veronderstelling te zijn. Daarnaast weet u niet op basis van welke voorwaarden zij werd vrijgelaten. U 'denkt' dat haar familie losgeld heeft betaald, maar u weet dit niet zeker. Uw vage verklaringen doen enigszins afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees die u ten gevolge van deze ontvoering verklaart te koesteren. Redelijkerwijze kan er immers van worden uitgegaan dat u zich hierover zou hebben geïnformeerd (CGVS, pp. 6-7).

Wat er ook van zij, uit het loutere feit dat uw nicht het slachtoffer is geweest van een ontvoering kan niet worden afgeleid dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Dat uw nicht bovendien na haar vrijlating teruggekeerd is naar huis en nog steeds in het Egyptische Port Fouad verblijft, is bovendien een indicatie dat zij het niet nodig achtte om elders haar toevlucht te zoeken. Dat u omwille van deze ontvoering een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, hebt u bijgevolg niet aannemelijk gemaakt (CGVS, pp. 6-7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en geboortecertificaat hebben immers betrekking op uw identiteit, nationaliteit en religie en deze elementen worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker zijn middel uiteen als volgt:

“Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat hij niet voldoende aangetoond heeft dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker!

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoeker terug kan keren naar zijn land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: “Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vrees voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging”.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij aan deze omschrijving voldoet en begrijpt dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot zijn asielaanvraag. Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoeker zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kan verklaren en het volgende wenst te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker

Verzoeker is van mening dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is.

Dat de beslissing van het CGVS hier dan ook zwaar in gebreke blijft, door onvoldoende rekening te houden met de grond van de aanvraag, nl: “Kan verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst?”

Het CGVS diende de gegronde vrees van verzoeker te beoordelen in hun beslissing, het feit dat zij dit niet grondig gedaan hebben is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het CGVS vermeldt letterlijk in andere beslissingen: " Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen..." en " ... er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn."

Toch faalt men erin hier voldoende rekening mee te houden in de beslissing.

Het is juist omdat verzoeker Koptische christen is, dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

*Het CGVS verwijst in zijn beslissing naar bijgevoegde informatie die het volgende vermeldt:
"De christenen worden trouwens steeds meer gerechtelijk vervolgd wegens "minachting voor de islam". In juni veroordeelde het Grondwettelijk Hof van Luxor een christelijke onderwijzeres uit het lager onderwijs tot een boete van 100.000 pond (12.000 euro): volgens drie leerlingen gaf hun lerares aardrijkskunde 'blijk van afkeer van de islam'."*

En:

"Op 16 juni werd een Egyptische televisiepredikant veroordeeld tot elf jaar gevangenis nadat hij in 2012 een bijbel had verbrand tijdens een betoging voor de ambassade van de Verenigde Staten in Caïro. Zijn zoon werd veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf wegens dezelfde feiten."

Het mag duidelijk zijn dat er wel degelijk een gegronde vrees in hoofde van verzoeker bestaat omwille van zijn geloof.

DVZ schendt flagrant het redelijkheidsbeginsel!

Men heeft immers weet van het feit dat de rechten van Koptische christenen geschonden worden en dat hun leven in gevaar is, men haalt het aan in de bestreden beslissing en voegt informatie in het administratief dossier dat dit bevestigt, maar faalt er vervolgens in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

In de informatie die verwerende partij voegt aan het administratief dossier van verzoeker wordt eveneens verwezen naar de verschillende gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte.

Het document "Egypte: situatie van de christenen" vermeldt het volgende:

"In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden."

Het mag duidelijk zijn dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker!

Hij vreest voornamelijk onmiddellijk gedood te worden omwille van het feit dat hij Koptische christen is.

Verschiedende mensenrechtenorganisaties hebben verschillende artikels gepubliceerd waaruit blijkt dat de situatie in Egypte levensgevaarlijk is! Dat dit algemeen geweten is! Meer nog, de documenten die het CGVS voegt, bevestigen dit!

Dat hij een doelwit vormt omwille van zijn geloof.

Amnesty International vermeldt het volgende in zijn artikel: "Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence":

" Discrimination against Coptic Christians has been prevalent in Egypt for decades. Under president Hosni Mubarak at least 15 major attacks on Copts were documented. Sectarian violence continued under the

Supreme Council of Armed Forces and following the election of President Mohamed Morsi. At least six attacks on Coptic churches or buildings took place in 2013 during the final months of deposed President Mohamed Morsi's administration. No proper investigations have been conducted into the role and responsibility of the security forces in the violence"

Het feit dat het leven van verzoeker in gevaar is, omwille van zijn religie, maakt dan ook een schending uit van art 9 van het EVRM.

Art 9 van het EVRM verklaart het volgende: " Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften."

Het CGVS voegt bij het administratief dossier het document "Egypte: situatie van de christenen" dat het volgende vermeldt:

"De vrijheid van geloof en eredienst wordt voorgesteld als een "onschendbaar recht" in artikel 43 maar de regering biedt slechts bescherming aan de aanhangers van de godsdiensten van het Boek: de islam, het christendom en het jodisme. Aanhangers van een ander geloof hebben niet het recht hun eredienst in het openbaar uit te voeren."

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS weet heeft van het feit dat art 9 EVRM geschonden wordt. Het is bijgevolg onredelijk en flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om dit niet toe te passen op het dossier van verzoeker!

Het CGVS spreekt zelf van "veelvuldige discriminatie" en "geweld".

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij een negatieve beslissing neemt in het dossier van verzoeker.

Dat verwerende partij dit niet zorgvuldig onderzoekt in zijn beslissing, en verzoeker bijgevolg niet begrijpt hoe het CGVS tot deze beslissing is gekomen.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Egypte gevlucht.

Het is voor betrokkene onmogelijk om terug te keren naar Egypte uit vrees voor zijn leven. Hij vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

b) Aangaande de veiligheidssituatie in Egypte

In tegendeel tot wat het CGVS stelt, is de situatie in Egypte, zeer onveilig.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken te vinden die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het is duidelijk voor de Egyptische asielzoekers dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

Dat indien hij terugkeert naar Egypte artikel 3 van het EVRM zal geschonden te worden.

Dat er recentelijk verschillende rapporten zijn gepubliceerd waaruit blijkt dat mensenrechten geschonden worden.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat de situatie in Egypte dagelijks escaleert! Buitenlandse Zaken erkent het gevaar en vermeldt in zijn reisadvies dat de noodtoestand in Egypte is afgeroepen.

Dat het reisadvies van Buitenlandse zaken het volgende vermeldt: "Gezien de verhoogde terreurdreiging, veelal gericht tegen politiestations of militaire gebouwen, maar nu ook tegen toeristische doelwitten, dient u extra waakzaam te zijn. U blijft best weg uit de buurt van politie- en militaire gebouwen en beperkt uw bewegingen buiten de hotelcomplexen. Waakzaamheid is tevens geboden in de buurt van religieuze gebouwen en metrostations.

Op de luchthavens kan u, gezien de terreurdreiging, geconfronteerd worden met extra veiligheidsmaatregelen.

Sinds 30 juni 2013 vond een grote politieke omwenteling plaats in Egypte, gepaard gaand met massale betogingen en onlusten. Er bestaat een sterke polarisatie tussen de aanhangers van de vorige president Morsi (de moslimbroeders) en de voorstanders van de interim regering. Confrontaties tussen deze groepen en met de veiligheidsdiensten in Cairo en andere steden hebben tot talrijke dodelijke slachtoffers geleid."

Zelfs in de gebieden waar er niet gevochten wordt, is de situatie verergerd. Hoe zal het dan zijn in de gebieden waar er wel gevochten wordt.

De veiligheidstoestand in Egypte verschijnt dagelijks in het nieuws. Men spreekt van een officieel dodental van 888 in de periode 14/08-18/08.

Dat dit echter slechts een ruwe schatting is en dat men ervan uit mag gaan dat er veel meer slachtoffers zijn.

Dat onder de slachtoffers ook veel burgers zijn en dat verzoeker wel degelijk een doelwit zou vormen indien hij zou terugkeren!

Dat het overduidelijk is dat de situatie alleen maar verslechtert en de overheid niet het nodige doet om de Egyptenaren te beschermen, integendeel zelfs.

Uit het bijgevoegd artikel van HRW blijkt duidelijk dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door de Egyptische autoriteiten op het vlak van mensenrechten.

Dat er niet getwijfeld werd in het artikel over het feit dat er mensen willekeurig werden opgepakt, gefolterd, enz ...

"... that the decision to use live ammunition on a large scale from the outset reflected a failure to observe basic international policing standards on use of lethal force and was not justified by the disruptions caused by the demonstrations..."

Dat het artikel verder gaat als volgt:

"One protester, Ahmad Gamal, told Human Rights Watch that at one point he saw three men carrying a blood-stained, injured man and rushing toward a stage set up at the sit-in, when he heard the sound of gunfire and saw the three fall to the ground."

Dat men hiermee niet voldoende rekening heeft gehouden.

Dat in bijgevoegde berichtgeving nog maar eens verduidelijkt wordt dat de situatie in Egypte enorm explosief en gevaarlijk is.

... Shooting continued over the next 10 hours...

... that he wanted to leave, but that he could not because there was shooting where the army had announced safe exits...

Dat de overheid mensen nog steeds vervolgd etc ...

... all but one had been killed by live ammunition, with shots to the head and chest...

... that one man had been burnt to death in his tent ...

... one of them died in a building entrance where they were treating people ...

De toestand in Egypte is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorzichtig beoordeeld te worden.

Hij kan onmogelijk terugkeren naar Egypte.

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat verwerende partij dit weigert afdoende te onderzoeken!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Egypte.

Tot op heden blijven verschillende mensenrechtenorganisaties zich uitspreken over de situatie in Egypte!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij kan niet terugkeren naar Egypte omwille van de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker omwille van zijn religie.

Bovendien schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de, zagezegd, veilige situatie.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

c) Aangaande de documenten die verzoeker neerlegt

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS.

Het CGVS vermeldt in haar beslissing het volgende : "... niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen."

Waarom volstaan deze documenten niet?

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker hoe verwerende partij, in eerste instantie het bestaan en het belang van de documenten kan erkennen en er vervolgens weigert rekening mee te houden!

Het CGVS schendt hierdoor flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het CGVS merkt, terecht, op dat in hoofde van een asielaanvrager de verplichting rust om zijn asielaanvraag, waar mogelijk, te staven met de nodige documenten.

Verzoeker is van mening dat hij dit ook gedaan heeft!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om het tegengestelde te beweren! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van de motiveringsplicht!

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan. Louter stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan is geen afdoende motivering. De verwerende partij moet correct motiveren waarom zij geen geloof hechten aan de verklaringen (en neergelegde documenten) van verzoeker.

Verzoeker heeft er alles aan gedaan om documenten neer te kunnen leggen ter staving van zijn asielaanvraag.

Het is dan ook niet redelijk van het CGVS om hier geen rekening mee te houden zonder dit afdoende te motiveren!

3.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten:

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Egypte is nog steeds zeer gevaarlijk en de Egyptische autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat het duidelijk is dat de situatie in Egypte nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoeker niet gegarandeerd kan worden!

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Dat verzoeker niet kan terugkeren naar Egypte, aangezien zijn leven er in gevaar is.

Verzoeker vormt immers een doelwit omwille van zijn geloof.

Er bestaat in hoofde van verzoeker dan ook een gegronde vrees voor vervolging.

Wat zal er gebeuren als verzoeker wordt teruggestuurd naar Egypte?!

Er zijn in hoofde van verzoeker dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ook de subjectieve vrees voor zijn leven is bij verzoeker aanwezig.

Dat hieruit dus blijkt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Immers hij wordt nog steeds gezocht! En werd reeds veroordeeld door de ouderen.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.

Het is juist omdat hij de bescherming van zijn eigen land/ overheid niet kan inroepen dat hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Dat hij zich niet kan wenden tot de politie.

De bestreden beslissing vermeldt immers zelf het volgende: " Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen."

Dat duidelijk mag blijken dat verzoeker zich niet kan richten tot de lokale autoriteiten!

Hij heeft geen bescherming in zijn land van herkomst!

3.3.M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoeker gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat uitgebreid wordt gemotiveerd waarom verzoeker eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoeker grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat hij wel degelijk afkomstig is uit Egypte en problemen kent en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoeker zonder evenwel na te gaan of hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft hij schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoeker weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoeker nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoeker geen subsidiaire bescherming krijgt!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Egypte.

Dat verzoeker werkelijk bescherming nodig heeft gelet op zijn situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoeker het geval is.

Dat hij dan ook de subsidiaire bescherming nodig heeft.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoeker.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoeker weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Egypte.”

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te willen hervormen, hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiair beschermingsstatuut, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, zoals blijkt uit de inventaris, *“informatie m.b.t. de veiligheidssituatie in Egypte”*. De Raad stelt vast dat uit de bijlagen blijkt dat verzoeker twee afdrucken van een ‘Reisadvies Egypte’ van 28 februari 2014 uitgaand van de FOD Buitenlandse Zaken van België, één geldig op 16 april 2014 en één geldig op 21 april 2014, toevoegt, alsook een ‘Reisadvies Egypte’ van 1 april 2014 van de Rijksoverheid Nederland.

2.4. Aan de verweernota voegt de verwerende partij een document *“COI Focus Egypte – Veiligheidssituatie”* van 8 april 2014.

2.5. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker aanhaalt dat christenen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd, doch dat het horen van

beledigingen als christenen door verzoeker in zijn kindertijd niet oploopt tot wat onder systematische en persoonsgericht vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag wordt verstaan, dat het verbaal beledigd worden omdat verzoeker christen is geen ernstige schending van de grondrechten van de mens is, (ii) verzoeker die aanhaalt dat christenen worden gediscrimineerd op het vlak van werk, doch aanhaalt geen dergelijke discriminatie te hebben meegemaakt, (iii) verzoeker betreffende de ontvoering van zijn nicht na de revolutie van 25 januari 2011 stelt dat ze werd ontvoerd voor losgeld, doch dat dit een loutere veronderstelling is, dat verzoeker niet weet onder welke voorwaarden zij werd vrijgelaten, dat de vage verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees ten gevolge van de ontvoering, daar er kan verwacht worden dat hij zich hierover zou geïnformeerd hebben, (iv) uit het loutere feit dat zijn nicht het slachtoffer is geweest van een ontvoering niet kan afgeleid worden dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, dat zijn nicht bovendien na ontvoering teruggekeerd is naar haar huis en nog steeds in Egypte verblijft een indicatie is dat zij het niet nodig achtte elders haar toevlucht te zoeken, (v) verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag te koesteren, (vi) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden, dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in de vluchtelingenrechtelijke zin, dat zulks inhoudt dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, dat uit informatie blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan de Koptische christenen het slachtoffer zijn, dat hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt is gebleven, daar de aanvallen gericht zijn op gebouwen, welke doorgaans leeg zijn, dat hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade in concreto dienen aangetoond te worden en verzoeker hierin gebreke blijft, (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij hoger aangehaalde motieven kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht.

2.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het voorliggend verzoekschrift beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet ontkracht en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen. Verzoeker laat de concrete motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst ontvlucht is of niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker onderneemt in voorliggend

verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.9. Immers beperkt verzoeker zich tot een betoog in zijn verzoekschrift tot een betoog waaruit blijkt dat hij van mening is dat het feit dat hij Koptische christen is voldoende is om aan te nemen dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Zo stelt verzoeker dat het CGVS in andere beslissingen letterlijk vermeldt dat zij erkennen dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn, dat het CGVS er toch in faalt hier voldoende rekening mee te houden, dat het juist is omdat hij Koptisch christen is dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst, waarna verzoeker enkele voorbeelden van veroordelingen van christenen in Egypte wegens 'minachting van de islam' zoals blijkt uit de door de verwerende partij bijgevoegde informatie. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat omwille van zijn geloof, dat men immers weet heeft van het feit dat de rechten van Koptische christenen worden geschonden en dat hun leven in gevaar is, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing informatie aanhaalt en voegt die dit bevestigt, doch dat zij er in faalt dit toe te passen op zijn dossier, dat in de genoemde informatie eveneens wordt verwezen naar verschillende gewelddadigheden tegen Koptische christenen, waarna verzoeker het incident van 20 oktober 2013 in de wijk al-Warraq in Giza aanhaalt en herhaalt dat het duidelijk mag zijn dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat hij namelijk vreest onmiddellijk gedood te worden omwille van het feit dat hij Koptisch christen is, dat verschillende mensenrechtenorganisaties verschillende artikels hebben gepubliceerd waaruit blijkt dat de situatie in Egypte levensgevaarlijk is, dat dit algemeen geweten is en de documenten van de verwerende partij dit bevestigen, dat hij een doelwit vormt omwille van zijn geloof. Verzoeker citeert vervolgens uit een document *'Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence'* van Amnesty International, en stelt dat het feit dat zijn leven in gevaar is, omwille van zijn religie, een schending uitmaakt van artikel 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Vervolgens citeert verzoeker nog uit het in het administratief dossier gevoegde document *'Egypte: situatie van de christenen'* en meent dat daaruit blijkt dat het CGVS weet heeft van het feit dat artikel 9 van het EVRM geschonden wordt, zodat het onredelijk en onzorgvuldig is om dit niet toe te passen op zijn dossier, dat het CGVS zelf spreekt van 'veelvuldige discriminatie' en 'geweld', dat het CGVS dit niet zorgvuldig onderzoekt en hij dan ook niet begrijpt hoe het CGVS tot de beslissing is gekomen, dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven, dat hij uit Egypte is gevlucht, dat hij onmogelijk kan terugkeren uit vrees voor zijn leven en uit vrees voor een persoonlijke vervolging. Ook ter terechtzitting herhaalt verzoeker, bij monde van zijn advocaat, dat blijkt uit de verweernota dat de verwerende partij discriminatie erkend, alsook de toename van het geweld ten aanzien van Koptische christenen, het feit dat de Egyptische overheid in gebreke blijft en de zorgwekkende situatie voor Koptische christenen en dat het feit dat hij Koptisch christen is voldoende is.

2.9.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat waar verzoeker stelt dat hij vreest voor een persoonlijke vervolging, de commissaris-generaal terecht concludeerde, op grond van de door hem gemaakte vaststellingen, dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van het vluchtelingenverdrag. De Raad herhaalt dat verzoeker de motieven dienaangaande in zijn verzoekschrift niet betwist.

2.9.2. Verder stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordeelt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal kwam tot deze bevindingen na een analyse van de informatie van het administratief dossier, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de commissaris-generaal hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden. De commissaris-generaal motiveert dienaangaande immers wat volgt *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij*

aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen”.

Met het louter betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte, de stelling dat hij vreest gedood te worden omwille van het feit dat hij Koptisch christen is en de verwijzing naar incidenten en het verwijzen naar en het citeren van rapporten, waar uit de inhoud blijkt dat deze aansluit bij de informatie zoals weergegeven in de informatie uit het administratief dossier waarop de commissaris-generaal zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat zij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoren.

Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september 2013 de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro- Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september 2013 werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus 2013 bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus 2013. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in opper-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi ter zake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oudminister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10

oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situatie van de christenen van 10 december 2013, p. 17-26).

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dienen te worden aangetoond en verzoeker hier in gebreke blijft. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn. Een schending van artikel 9 van het EVRM wordt door verzoeker niet aangetoond.

2.10. In zoverre verzoeker kritiek uit ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing betreffende de door hem voorgelegde documenten, namelijk dat het onbegrijpelijk is waarom de neergelegde documenten niet volstaan, dat in de bestreden beslissing staat dat deze niet van die aard zijn om de bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen, dat hij zich afvraagt waarom deze niet volstaan, dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij het bestaan en belang van documenten kan erkennen en er vervolgens weigert rekening mee te houden, dat hij zijn asielaas heeft gestaafd, dat het tegendeel beweren door de verwerende partij onaanvaardbaar is en een schending van de motiveringsplicht, dat louter stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan geen afdoende motivering is, dat de verwerende partij correct moet motiveren waarom zij geen geloof hecht aan zijn verklaringen en documenten, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk motiveerde waarom de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om de door de verwerende partij gedane vaststellingen te wijzen, met name dat zijn identiteitskaart, paspoort en geboortecertificaat betrekking hebben op zijn identiteit, nationaliteit en religie en dat deze elementen niet betwist worden. Verzoekers betoog is dan ook niet dienstig.

2.11. Verzoeker maakt geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk.

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden.

2.13. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken

land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.14. De commissaris-generaal motiveert aangaande de veiligheidssituatie in Egypte wat volgt: *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger geïsoleerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte - Situation sécuritaire actuelle”* van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de aan de verweernota van 15 mei 2014 gevoegde COI Focus *“Egypte – Veiligheidssituatie”* van 8 april 2014 worden de hoger gedane vaststellingen bevestigd. Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat op 12 november 2013 de noodtoestand en de avondklok werd opgeheven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven echter aanhouden, vooral op vrijdag, hetgeen nog steeds af en toe leidde tot gewelddadige confrontaties met de ordediensten. Sinds het begin van 2014 zijn de ongeregelde incidenten evenwel geleidelijk verminderd en is het geweld enigszins geluwd. In de Sinai deed zich evenwel medio februari 2014 een aanzienlijke escalatie van het conflict voor. In de maanden voordien hadden grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen slachtoffers veroorzaakt bij de militairen en de politie. Als reactie heeft het Egyptische leger verschillende sites gebombardeerd die worden beschouwd als schuilplaatsen van jihadistische terroristen. De belangrijke toeristische bestemmingen aan de Rode Zee waren tot dan buiten het geweld gebleven. Op 16 februari werd echter een bomaanslag gepleegd op een toeristische bus in Taba (p. 13-14 en p. 22-24).

2.15. Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat de situatie in Egypte zeer onveilig is, dat het duidelijk is dat de Egyptische regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit niet betekent dat de plaatselijke situatie verbeterd is, dat er recentelijk verschillende rapporten zijn gepubliceerd waaruit blijkt dat mensenrechten geschonden worden, dat de situatie in Egypte dagelijks escaleert. Vervolgens citeert verzoeker uit het door hem toegevoegde reisadvies van buitenlandse zaken en meent dat er zelfs in de gebieden waar er niet gevochten wordt, de situatie verergerd en vraagt zich af hoe het dan wel zal zijn in de gebieden waar wel gevochten wordt. Hij wijst er op dat de veiligheidstoestand in Egypte dagelijks in het nieuws verschijnt en men spreekt van een officieel dodental van 888 in de periode 14/08 – 18/08, dat dit echter slechts een ruwe schatting is en dat men er van uit mag gaan dat er veel meer slachtoffers zijn, dat onder de slachtoffers ook veel burgers zijn en dat hij wel degelijk een doelwit zou vormen indien hij zou terugkeren, dat het overduidelijk is dat de situatie alleen maar verslechterd en de overheid niet het nodige doet om de Egyptenaren te beschermen, integendeel zelfs. Verzoeker stelt dat uit het bijgevoegd artikel van het ‘HRW’ duidelijk blijkt dat er zware overtredingen zijn geweest en nog steeds zijn door de Egyptische autoriteiten op het vlak van mensenrechten, dat er niet getwijfeld werd in het artikel over het feit dat mensen willekeurig worden opgepakt, gefolterd enzovoort, waarna hij uit het artikel citeert. Verzoeker meent dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker vervolgt dat in de ‘bijgevoegde’ berichtgeving nog maar eens verduidelijkt wordt dat de situatie in Egypte enorm explosief en gevaarlijk is, waarna hij enkele zinnen citeert. Hij meent dat de toestand in Egypte thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend is en uiterst voorzichtig dient beoordeeld te worden, dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Egypte, dat hieruit blijkt dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming en dat het onaanvaardbaar is dat de verwerende partij dit weigert te onderzoeken, dat op dit ogenblik,

gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid het onmogelijk is om terug te keren naar Egypte, dat tot op heden verschillende mensenrechtenorganisaties zich blijven uitspreken over de situatie in Egypte, dat bij een terugkeer hij dan ook een ernstig risico loopt zich te moeten verantwoorden en dus ook kans heeft om ernstige schade op te lopen, dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven, dat het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel schendt door te stellen dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de zogezegde veilige situatie.

Betreffende de COI update gevoegd aan de verweernota en betreffende de opmerkingen in de verweernota aangaande de algemene veiligheidssituatie in Egypte, stelt verzoeker bij monde van zijn advocaat dat de nota van de verwerende partij dateert van mei, dat deze geen melding maakt van een bomaanslag in Caïro in april 2014, dat geen melding wordt gemaakt van dergelijke praktijken in de nota, noch in het bijgevoegd rapport.

2.16. Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker het niet eens is met de analyse van de commissaris-generaal, doch brengt hij geen informatie bij die de voormelde vaststellingen in een ander daglicht stelt. Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de verwijzing naar de informatie, die geenszins gevoegd wordt bij het verzoekschrift (mensenrechtenrapporten, artikel van HRW, berichtgeving) en waaruit de citering van bepaalde zinnen uit voornoemde rapporten geenszins kan blijken dat deze betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Egypte, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische, respectievelijk Nederlandse onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten. Uit de reisadviezen kan overigens geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.17. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers bewering als zou in bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zijn waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, feitelijke grondslag mist. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.18. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.19. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In de mate verzoeker nog aanhaalt dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten worden afgewogen en dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn belangen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.20. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn ongegrond.

2.21. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER